

Sinkovits-Vitay András
Keresztury Dezső 83. születésnapjára

Az „ifjú daru” hallgat.
Erejét érzi a Fálnak.
S jóllehet nem féli,
Következményeit éli:
Hogy csenevész ág is lehet gyökér,
Talaján mérges galóca él,
S az Öreg Tölgy is védtelen,
Vadőr az úr a földeken,
Ki – ahelyt, hogy késsel metszene,
s „nem-szép” szókkal tetszene:
megudvarolja a hatalmat,
hol alapja épül a Fálnak,
hamisít múltat és jövőndőt,
jelent, a kívánt lehetendőt,
hazugság-mázzal vonja be magát,
nemzetet, uram bocsá' a hazát...
Ezért minden, önkínzás, ének,
Hogy valakik végre tehetnének,
S ne csak a száj nyálás mocsara
Legyen a Szellem képzelt agyara...
Mert ég, - valami – ég még.
Mert él, - valami – él még.
Él, ha még most teszünk,
Mielőtt végképp elveszünk.
Az élet él, és szent okokból...
Mielőtt a föld szánkából kifordul
Kialtunk, vagy kiáltanánk,
De néma a torkunk és dadog a szánk...
Hiába üzenet, tapasztalat,
Rakjuk – másnak – az „ellenünk-falat”!
Hisz bűnösök vagyunk mi, akár a többi nép,
De érettünk már az „ördögsgzag” sem elég.
Színész ne írjon, költő ne szavaljon,
Az Isten is csak kéretlenül adjon,
De engedje meg! – ha jogot nem is ad,
A „mindent újrakezdők” himnuszát.
Hass, alkoss, gyarapíts, - mindent újra kezdünk!
Idegen zászlókból jött mindig a vesztünk,
Magunk lábán is megállhassunk végre,
Ne kelljen szégyennel pislognunk az égre,
S ne legyünk se több, de ne is kevesebb,
Mint hiszik rólunk a „csillagok” felett.
Felett? – vagy alatt? – s melyik csillag az?
Parányi létünkben melyik az Igaz?
Ülj le gondok közé, vesd ki a papírra,
Hogy történelmünket melyik cinkos írja.
Az-e, ki magasztal, s dicsfáklyákat éget?

Vagy az, ki meggyaláz Istent, sorsot, népet?
Hogy ki butít inkább? Az, aki reményt ad?
Vagy az, ki „tervszerűbb termelésre” biztat?
Világ „viszonyai” láthatod, mulandók,
Mindegy, hogy végzik be a „földi halandók”...
Merülünk a sárban...
Euro-mocsárban...
Nincs, ki félreálljon, nincs, ki letörölje,
Marharépa lett már Dózsa „cigány-népe”.
Dolgoknak pedig, ha legmélyére ásnál,
Pokolnál mélyebbre minden Messiásnál,
Torkodból véresen zubogna föl a gond:
Végre vissza kéne adni azt a pofont.

A kesztyűt fölveltük, talán le se tettük,
S talán egy tavasszal együtt újra kezdjük,
De testünkre adjatok darócruhát,
Ne álcás, pitykegombos romantikát,
Se a rabcsíkosat, ne is kezeslábast,
Ne is uniformist, hagyjátok ránk a választ.
Ha nem lehet szabad a gondolatom,
Szájkosár van a homlokomon.

Napról-napra szótlanabb leszek,
Mert az agy-kígyó egyre pontosabb!
Számítógépek nemzik gyermekünket,
S már a szimmetriák sem fontosak.

Íme ezért hallgat a „madár”,
Nem alszik, nem beszél, de még ma feláll,
Feláll és elrepül, az Öreg Tölgyre leszáll,
És elsuttogja Neki, hogy legbelül mi fáj.

1987. szeptember 6.

U.i.: Remélem, nem ér olyan malőr,
Hogy lenről puskával figyel a vadőr.

Drága Dezső Bátya, ünnepibb köszöntéssel
készültem én, de ez sikeredett, vagy inkább
„keseredett” ki. Ezért elnézést kérek, de adódik
olyan helyzet is az életben, amikor nehéz
mosolyogni. Most így jártam. Írásomnál sokkalta
felhőtlenebb, boldogabb születésnapot kívánok
Dezső Bátyának
pót-unokai szeretettel:

András